

František Mlynařík v Plzni zavedl trolejbusy, byl vězněn gestapem. Plzeň mu odhalila památník

Díky Františkovi Mlynaříkovi se v roce 1941 Plzeň stala teprve druhým městem v naší republice, v němž byla zavedena trolejbusová doprava. Po pětadesáti letech od této události město vzdává tomuto elektroinženýrovi, sokolovi, odbojáři, řediteli Elektrických podniků města Plzně hold. Jeho památník odhalilo před Vozovnou Slovany. Autorem díla je sochař Jindřich Zeithamml.

„František Mlynařík byl nejen schopný elektroinženýr, vizionář a ředitel, který dokázal v Plzni zavést moderní veřejnou dopravu, ale také člověk, jenž v těžkých chvílích okupace pomáhal svým spoluobčanům. Jeho životní příběh neměl šťastný konec a upadl v zapomnění. Dnes si ho však připomínáme jako toho, kdo pro město a jeho obyvatele mnoho vykonal,“ uvedl primátor města Plzně **Roman Zarzycký**.

„Pro památník Františka Mlynaříka jsme vybrali symbolické místo před Vozovnou Slovany, v níž mají svůj domov tramvaje i trolejbusy. Nechtěli jsme, aby byl tento významný člověk zapomenut, a tak jsme na radě města rozhodli oslovit tři výtvarníky, kteří zpracovali jednoduché návrhy. Letos v únoru pak odborná komise vybrala návrh od Jindřicha Zeithammla. Místo, kde je pomník osazen jsme upravili a proměnili v malé náměstí včetně infrastruktury a mobiliáře,“ dodal náměstek primátora města Plzně pro oblast dopravy a životního prostředí **Aleš Tolar**.

Trojúhelníková plocha před Vozovnou Slovany byla upravena jako náměstíčko se 4 lavičkami po obvodu s mlatovým povrchem a sedmi nově vysazenými stromy a trvalkovými záhony. Ve středu je umístěn strom, po stranách pak nové stožáry veřejného osvětlení. Náměstíčko je propojeno s chodníkem a autobusovou zastávkou. Památník Františka Mlynaříka je v jeho středu. Tvoří jej pylon z leštěné žuly a bronzová bysta.

Celkové náklady na úpravy veřejného prostranství a zhotovení památníku činí cca 5,5 milionu korun i s DPH.

František Mlynařík se narodil 5. ledna 1901 v Plzni, nejprve vystudoval I. českou reálku v Plzni, poté Vysokou školu technickou v Praze obor elektrotechnické inženýrství. V roce 1930 složil autorizační zkoušku z oboru elektrotechnického inženýrství u Zemského úřadu v Praze. Praxi získal v elektrotechnické zkušebně Škodových závodů v Plzni-Doudlevcích, poté přešel k Západočeským elektrárnám. V letech 1935–1947 působil jako ředitel Elektrických podniků města Plzně. Byl aktivní i jako občan, angažoval se v Sokolu. Ředitelem zůstal i během nacistické okupace a pomáhal svým zaměstnancům a jejich rodinám, kteří byli pronásledováni. Sám byl kvůli tomu v roce 1944 gestapem zatčen, vězněn a vyslýchán. V roce 1946 byl oceněn vzácným československým čestným odbojovým vyznamenáním udělovaným za

zásluhy v letech 1939–1945 – Weidmannovým křížem. Po válce ho však část jeho podřízených obvinila z kolaborace. I přesto, že byl viny zproštěn, tíhu situace neunesl a 12. dubna 1947 ukončil svůj život skokem ze třetího patra budovy ředitelství PMDP na Denisově nábřeží.

Autor památníku **Jindřich Zeithamml** (*1949, Teplice) patří mezi zásadní představitele současné sochařské tvorby s mezinárodním přesahem. V roce 1968 v počátcích normalizace odešel z pražské AVU, pár let poté následovala emigrace. Zprvu našel azyl v Itálii, později se usadil v Německu. Od roku 1976 zde studoval na Umělecké akademii v Düsseldorfu u profesora Norberta Krickeho. Do Čech se se vrátil v 90. letech, v letech 1995-2016 vedl na Akademii výtvarných umění v Praze Ateliér Socha 2, známý také jako „škola Jindřicha Zeithammla“.